

AL VOLTANT DEL SOLSTICI D'HIVERN

Parlament de Josep Blanes pronunciat a la sala d'actes del local social de l'Agrupació Excursionista Talaia, el 17 de desembre de 2010, en l'acte de lliurament de medalles als socis que havien complert 25 i 50 anys a l'entitat

Bona nit a tothom!

M'han atorgat el privilegi que enguany sigui jo –el Pitu Blanes per als amics- qui us dirigeixi unes paraules, abans d'iniciar aquesta trobada social i festiva.

He titulat aquest escrit: **AL VOLTANT DEL SOLSTICI D'HIVERN**

Es d'agrair, socis i amics de la Talaia, que aquesta entitat, des que l'any 1980 inicià aquesta entrega de medalles –fou pel 25è aniversari de la Talaia–, uns anys més tard institucionalitzés la festa de l'entrega de medalles (l'any 89) a aquells socis que han tingut la constància de fer-li costat o donar-li suport durant els primers 25 anys i ara, a més a més, també dels que en fa 50 anys, els quals durant aquests respectius períodes han sentit l'orgull de pertànyer i participar en aquesta agrupació d'excursionistes; per aquest motiu, i si així ens definim, també crec que tots plegats ens constituïm en dignes hereus d'aquells que ens antecediren en la noble nissaga d'excursionistes vilanovins, la qual cosa per si sola també representa un notable guardó social tant per als socis com per a l'entitat.

Però l'entrega de medalles, l'any 1989, es feu coincidir des de llavors gairebé amb el solstici d'hivern, just quan el dia és més curt i la nit s'allarga, i aprofitant la cerimònia, per felicitar les festes del Nadal a tots els socis, alhora que ho hem anat celebrant sempre, amb un tast de torró i dringant les copes plenes de cava amb el desig de rebre un torrent ple de felicitat per a l'any següent. Tot i amb això ja fa alguns anys que es va engegar la vella tradició religiosa i catalana de fer el pessebre, en un lloc com aquest, com la Talaia, on a mi em semblaria molt més adient el costum laic de guarnir l'arbre, diguem-ne de Nadal. Si més no, darrerament, als assistents a aquest acte, els resulta paradoxal que fins i tot els més agnòstics cantin entusiasmats la nadala lloant el naixement de Jesús. I per acabar-ho d'adobar, resulta que és a mi que m'ha tocat muntar el pessebre. Però..., que hi farem! Tot sigui per la tradició!

Finalment, cal dir-vos que els meus anys passats dins la Talaia m'han donat un cert coneixement d'aquesta entitat; així doncs, aquest que us parla –i que tots coneixeu–

va encetar totes i cadascuna de les activitats que s'iniciaren a partir de l'any 1955, fossin aplecs, marxes, campaments, alta muntanya, travessades, esquí i un munt de coses més que llavors tastàvem per primera vegada, situats tots plegats en una època molt difícil. Ara que aquestes qüestions estan gairebé solucionades i els canvis i el progrés estan a l'ordre del dia, això em permet dirigir-me a vosaltres i demanar-vos a tots que tingueu la persistència i la dedicació a la Talaia igual o superior, si cap, als que avui rebran aquestes medalles, i que tots, absolutament tots, continuem il·lusionats trescant pel territori, pels camins, les carenes, els avencs o els cims més enlairats, i perquè contribuïm en la tasca de renovar aquest vell excursionisme, actualitzant-lo i posant-lo al dia i donant pas al jovent, però sense perdre l'esperit fundacional de conèixer i recórrer el nostre país, ajudant amb les nostres actituds i amb les nostres accions a fer-lo sostenible, divulgant els seus valors positius i naturals, fomentant la practica d'un exercici saludable, sense caure ni en l'esforç físic desenfrenat ni en la mercantilització excessiva de les nostres activitats. Tingueu ambicions, però també sigueu molt assenyats. La Talaia s'ho mereix.

I ara permeteu-me, abans de cloure aquest parlament, que us ofereixi un fragment poètic adient a aquestes festes que s'acosten.

Es tracta d'un petit poema que porta per títol

Torna Nadal, de Miquel Martí i Pol

L'arbre desvetlla sons i el vent escriu
ratlles de llum damunt la pell de l'aigua.

Tot és misteri i claredat extrema.

Torna Nadal i torna la pregunta.

Proclamarem la pau amb les paraules
mentre amb el gest afavorim la guerra?

Que tingueu un Bon Nadal!

I sobretot un parell de desitjos per al 2011, potser utòpics: que puguem sortir de la crisi i que comencem a aturar el canvi climàtic!

Josep Blanes